

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Γνῶμαι διαφόρων.—Τὸ πρῶτον ἡμεῖς τοῦ βίου παρέρχεται ἐν τῷ πόθῳ τοῦ δευτέρου, τὸ δεύτερον παρέρχεται ἐν λύπῃ ἐπὶ τῷ πρώτῳ.

Ρενιάλ.

Τὸ τῶν ἀγαλμάτων ὑψος σμικρύνει τις ἀπομακρυνόμενος αὐτῶν, τὸ δὲ τῶν ἀνθρώπων διὰ τῆς πρὸς αὐτοὺς προσεγγίσεως.

Ἀλφ. Κάρ.

Ἄφ' ἡς ἡμέρας θριαμβεύσει ἀλήθεια τις παριστάνεται ὑπερβολικῶς ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε καθίσταται ψεῦδος.

Λαυρέντιος Ζάν.

Πᾶσα κακὴ συμβουλὴ εἶναι κολακεία.

Ἀδόλφος δ' Οὐδετοῦ.

Ἡ εὐδαιμονία δὲν εἶναι εὔκολον πρᾶγμα· δυσχερέστατον τὸ ἀνευρεῖν ταύτην ἐν ἡμῖν, ἀδύνατον δὲ ἀλλαχοῦ.

Δέ Μπιασύ.

Πάντες πίνομεν ἐκ τῆς πηγῆς τῆς εὐδαιμονίας διὰ τετρημένου κυπέλλου, ὅπερ δταν φύσιῃ εἰς τὰ χείλη ἡμῶν οὐδὲν σχεδὸν πλέον περιέχεται καρέα Δεφφάν.

Ἡ ἐπιτήδευσις εἶναι γελοιογραφία τοῦ φυσικοῦ.

Σ. Δουμπαίν.

Οὐδεὶς δύναται εὐτυχῆς εἶναι ἂν μὴ κέκτηται τὸν πρὸς ἔαυτὸν σεβασμόν.

Λεκόντ.

Οὐδὲν εὐγαριστεῖ κάλλιον ἢ ἡ εὐδαιμονία ἔκείνου, διὰ τοῦ οὐ διεπράγθη τι, προκαλοῦν διογκώσιν.

Κόμησσα Δυάν.

Ἡ φιλία εἶναι τοσοῦτον σπάνιον ὥστε καὶ ἂν μίαν μόνον διήρκει ἡμέραν, δύστελλε τις νὰ σέβηται αὐτὴν μέγρις ἀναμνήσεως.

Α. Δαριμόν.

Ἄν τὸ διευθύνειν τὴν γνώμην εἶναι ἡ τέχνη τοῦ φιλοσόφου, τὸ ἀκολουθεῖν αὐτὴν εἶναι ἡ τέχνη τοῦ φιλοδέζου.

Καρ. Δεμολέν.

Δέον νὰ διακρίνηται τὸ εὖ ζῆν τοῦ ζῆν. Τὸ πρῶτον συμβαίνει ἐν ἔκτακτῳ εὐχαιρίᾳ, τὸ δεύτερον δὲ καθ' ἡμέραν.

Βαλζάκ.

Ἡ θρησκεία εἶναι πρὸς τὴν ψυχὴν ὅτι τὸ φῶς πρὸς τὸν ὄφθαλμόν.

Ἄμφοτερα ἐκ τῶν οὐρανῶν προέρχονται καὶ διασκεδάζουσι τὰ σκότη.

Φλεσσέ.

Ἡ ιστορία πράγματι εἰς οὐδὲν χρησιμεύει. Καθ' ἡμέραν ἡ ἀνθρωπότης συλλαμβάνεται δι' ἀρχαίων παγίδων, χρησιμοποιηθεισῶν ἥδη.

Τούλιος Σέμων.

Ἄν ἡ γυνὴ δὲν κατέρχεται μέχρις ὑμῶν, ὑψώθητε δικεῖς μέχρις αὐτῆς.

'Αρξέν Ούσαίν.

Οὐδείς, οὐδὲν διεμένει τοιμώτερος ἔτι, δύναται νὰ διαβεβαιώσῃ ὅτι δὲν θὰ δεκπάξῃ ποτὲ τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον λαθοῦ. Ἄλλος δὲν πονηρὸς διμένει ἐν αὐτῷ, δὲν ποκριτής ἀποκρύπτει τοῦτο, δὲν πρασύς δικαιολογεῖ αὐτὸν καὶ δικαιοίος διορθοῖ τοῦτο.

Ἀλφρέδος Μπουζάρ.

Ἡ συγχώρησις ἔδει νὰ βασίζηται ἐπὶ τῆς πείρας τῶν ἰδίων ἐκάστου ἀτυχημάτων ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει. Θὰ προσεκτάτο ἔκαστος καθ' ἡμέραν μερίδα τοιαύτης.

Eillet Vert.

Κυπριακαὶ ἀρχαιότητες.—Τὸ ἐν Καμβρίδγῃ μουσεῖον ξΦίτξ Γουελλιαμ ἐδέξατο ἄρτι παρὰ τοῦ σίρ Έρρίκου Μπούλουερ, ἱτέων ξάριστοῦ τῆς Κύπρου, γενναῖον καὶ ἔξαιρετικῶς πολύτιμον δῶρον, ἀποτελούμενον ἐκ μεγάλης συλλογῆς ἀντικειμένων διαφόρων εἰδῶν, ἀνακαλυφθέντων κατὰ τὴν διάρκειαν ἀνασκαφῶν, γενομένων ἐν Ταμασσῷ, ἐν

τῷ κεντρικῷ τμήματι τῆς νήσου. Ἡ Ἑλλής βραχεῖτα περιγραφὴ ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Μίσθιλτον, διευθυντοῦ τοῦ μουσείου τούτου, θὰ καταδεῖξῃ τὸν χαρακτῆρα τῶν κυριωτέρων ἀντικειμένων, ἐξ ὅν τὴν συλλογὴν ἀντητάει.

Τὸ δῶρον τοῦ σίρ Έρρίκου Μπούλουερ περιλαμβάνει περὶ τὰ 200 δοχεῖα, διαφόρων σχημάτων καὶ ἀπογῶν, ἀναγόμενα εἰς πάσας τὰς χρονικὰς περιόδους ἀπὸ τῆς προϊστορικῆς ἐποχῆς μέχρι τῆς περιόδου τῆς ὑπὸ τῶν Ρωμαίων κατοχῆς τῆς Κύπρου. Τὰ δοχεῖα τῆς ἀρχαιοτέρας τάξεως συνίστανται ἐξ ἀγγείων ἐκ φαιοῦ ἢ ἐρυθροῦ πηλοῦ καὶ κεκομημένων ὑπὸ ἀπλῶν σχημάτων, ἀποτελουμένων ἐξ ἔγγλων γραμμῶν. Ἔνια τῶν εἰς τὴν τάξιν ταύτην ἀναγομένων διμοιάζουσιν ὡς πρὸς τὸν τύπον πρὸς τὰ προϊστορικά ἀργιλόπλαστα, ἀτινα εὑρέθησαν ἐν Τροίᾳ (Ἰσσαρλίκ). Τὸ πλεῖστον τῆς συλλογῆς συνίσταται ἐκ τοῦ χαρακτηριστικοῦ χυπριακοῦ τύπου ἀγγείων, ποικίλων τὸ μέγεθος ἀπὸ μεγάλων ἀμφορέων, ὅψους ὅμοιο ποδῶν, μέχρι μικρῶν οἰνοχοῶν, κυπέλλων καὶ δοχείων ἑλαίου, πάντων κατηρτισμένων ἐξ ὠχρᾶς ὑποκιτρίνης ἀργίλου, κεκαλυμμένων ὑπὸ λευκῆς γαλακτώδους ζώνης καὶ κεκομημένων δι' ἀπλῶν γεωμετρικῶν σχημάτων φαιοῦ κιτρίνου χρώματος. Ἔν πολλοῖς αὐτῶν τὰ κομήματα ἀποτελοῦνται κατὰ τὸ πλεῖστον ἐξ ὀθροίσματος συγκεντρικῶν κύκλων κατηρτισμένων (μετὰ τὴν ὅπτησιν τῶν ἀγγείων) διὰ δευτέρας ἐπεξεργασίας αὐτῶν ἐπὶ τοῦ τροχοῦ τοῦ ἀγγειοπλάστου καὶ διὰ συγχρατήσεως χρωστῆρος βεβαμένου ἐν ὑποκιτρίνῳ βαφῇ, οὕτως ὥστε νὰ ἐφάπτηται τοῦ ἀγγείου, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς περιστροφῆς τοῦ τοῦ ἀγγειοπλάστου τροχοῦ. Λαμπρὰ κύλιξ τῆς τάξεως ταύτης, τοῦ ἀρχαίου βαθέος συστήματος, διακρίνεται διὰ τὰς εὐρείας αὐτῆς ἐκ λαμπρού ἐρυθροῦ χρώματος ζώνας, χρώματος ὑπομιμήσκοντος τὴν μίλτον τῆς Σινώπης, ἡτις τοσοῦτον εὐρέως ἐχρησιμοποιεῖτο πρὸς διακομήσεις ὑπὸ τῶν Ἐλλήνων τῆς ιστορικῆς περιόδου. Ἔν τοῖς ἀγγείοις τῆς τάξεως ταύτης πολλὰ εἰσιν ἀξιοσημείωτα διὰ τὸ λίαν χάριν καὶ ποικίλον τοῦ σχήματος. Τινὰ τούτων εἶναι ὅλως ἴδιαζαντα ἔνεκα τοῦ στομίου αὐτῶν, ἔχοντος σχήματος χώνης μετὰ διυλιστηρίου πλήρους ὁπῶν. Πολλαὶ τῶν δι' ἔλαιον φιλῶν εἶναι λίαν περίεργοι, ἐνίων φερουσῶν σχήματος ὅμοιον πρὸς τὰς φιλᾶς τῶν προσκυνητῶν τοῦ μεσαίων, ἐτέρων ἔχουσῶν μακρὸν σωληνοειδῆ λαιμόν, χρησιμεύοντων δὲ εἰς ἔγχυσιν τοῦ ἑλαίου σταγόνα πρὸς σταγόνα. Πολυάριθμα πάλιν ἀλλα ἀγγεῖα ἀπαρτίζονται ἐκ χρατήρων καὶ κυπέλλων τετρημένων πρὸς ἀνάρτησιν ἢ φερόντων μακρὸν βροχοειδῆ λαβήν, ἐσγηματισμένην ἐκ λεπτοτάτων λωρίδων ἀργίλου. Τὸ εἰς ἄκρον εὐθραστὸν ἔνιων τούτων φαίνεται καταδεικνύοντα ἔτι κατεσκευάζοντο ταῦτα ἴδιαζόντως πρὸς την πολύτιμην πλήρους ὁπῶν. Πολλαὶ τῶν τάφων, ἀναρτώμενα ἀπὸ τῶν τοιχωμάτων ἢ τῆς ὄροφῆς αὐτῶν, ὡς δοχείων τῆς τροφῆς, ἦν οἱ Ἐλληνες συνείθιζον νὰ παραβέτωσι τοῖς πνεύμασι τῶν νεκρῶν. Ἅγγεῖα μετὰ παραστάσεων ἀνθρωπίνων ἐπ' αὐτῶν μορφῶν ἐλάχιστα ἀντιπροσωπεύοντα ἐν τῇ συλλογῇ ταύτῃ. Τὰ μόνα δύο δοχεῖα τῆς τάξεως ταύτης εἶναι κύπελλον μετὰ μελαίνων μορφῶν, ἀναγόμενον πιθανῶς εἰς τὰ μέσα τοῦ ΣΤ' αἰῶνος π. Χ. μετὰ ζευγῶν χορευτῶν ἐπὶ ἔδαφους, ἐσπαρμένου διὰ ροδοειδῶν συναμμάτων (noeuds) τοῦ συνήθους τύπου, ὡς καὶ μετ' ἐρυθρᾶς μορφῆς κύλιξ, ἀναγομένη εἰς τὸ 500 π. Χ. πιθανῶς καὶ φέρουσα νεαρὸν ἀθλητὴν κρατοῦντα λόγχην καὶ κράνος. Ἐκ τῶν τῆς τελευταίας περιόδου τὰ κυριώτερα εἶναι μελαίναι τινες οἰνοχόαι, κεκομημέναι διὰ καθέτων ἢ ἔλεικοειδῶν σχεδίων.

Ἐν τοῖς λιθίνοις ἀντικειμένοις ὑπάρχει ἐν μέγιστον mortarium, ιστάμενον ἐπὶ βραχεῖων κνημῶν. Λίθινοι τινες ἀλάζαστροι εἶναι ἀξιοσημείωτοι μὴ ὅντες ὅμως κοῖλοι ἔσωθεν δὲν ἡδύναντο νὰ χρησιμοποιῶνται πρὸς πρακτικὴν χρῆσιν, εἰμὴ πρὸς σκοπούς ταφῆς.

Τὰ ὄρειχάλκινα ἀντικείμενα περιλαμβάνουσι λαμπρὰν συλλογὴν ἔγχειριδίων, ἄκρων τῶν λογχῶν καὶ μαχαιρῶν, ἔνια τῶν διποίων χρονολογοῦνται ἀπὸ τῆς προϊστορικῆς περιόδου. Μία ἄκρα λόγχης εἶναι ἴδιαζόντως ἀξιοσημείωτος, καθόσον ἀποτελεῖται ἐκ δύο διακεκριμένων λεπίδων, προσηρμοσμένων στερρῶν παραπλεύρων ἀλλήλων ἐπὶ τῆς αὐτῆς βίσεως: δύοισι διέπειται ἐπὶ πρὸς τοὺς κάμακας, στίνεις χρησιμοποιοῦνται ταῦν ὑπὸ πολλῶν ἀγρίων φυλῶν πρὸς διάτρησιν τῶν ἐχθρῶν καὶ σόλληψιν αὐτῶν. Πολλῷ νεωτέρας ἐποχῆς εἰσι δύο πολυτελῆ ὄρειχάλκεινα κηρο-

πήγια επί τριποδικῶν βάσεων, κεκοσμημένα ὑπὸ κρίκων φύλλων χαριέντως συστρεφομένων. Ὁρειχάλκινος κρατήρ, λαμπρῶς διατηρούμενος, εἶναι ἀξιοσημείωτος διὰ τὸ μέγεθος αὐτοῦ καὶ τὴν λεπτότητα τοῦ μετάλλου ἔξι οὖς ἀποτελεῖται, καταδεικνύουσαν μεγάλην δεξιότητα τοῦ κατασκευάσαντος αὐτὸν καλλιτέχνου.

Τὰ σιδηρᾶ ἀντικείμενα περιλαμβάνουσι ζίφη, ἀκρα λογχῶν, μικρότερα δόπλα κλπ. Τὸ μέγα ζίφος διακρίνεται διὰ τὸ μέγεθος αὐτοῦ, τὴν καλὴν αὐτοῦ διατήρησιν καὶ διὰ τὰ λείψανα τῆς λαμπρᾶς αὐτοῦ λαβῆς, κατεσκευασμένης ἐξ ἐλεφαντόδοντος, προσηρμοσμένου ἐπὶ τοῦ σιδήρου ὑπὸ ισχυρῶν δρειχαλκίνων ἥλων, κεκοσμημένων ὑπὸ μεγάλων χρυσῶν κεφαλῶν, ἣν μία μόνον περιεσθώθη.

Τὰ πολύτιμα εἰδῆ συνίστανται κυρίως ἐκ πολλῶν ἀργυρῶν ἑλικοειδῶν δακτυλίων, ἀργυροῦ κρίκου, δύοισον τὸ μέγεθος καὶ σχῆμα πρὸς τοὺς παρ' ἡμῖν κρίκους τῶν χειρομάκτρων τῆς τραπέζης, λεπτῶς δὲ ἐπεξειργασμένου καὶ φέροντος ἔγγλυφον τὴν εἰκόνα πτηνοῦ καὶ ἔξι τινῶν χρυσῶν σφαιριδίων ἀναγομένων εἰς περιδέραια.

ΥΠΝΩΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΑΓΥΡΤΕΙΑ.

Τῷ 1837 ἡ γαλλικὴ ἀκαδημία διώρισεν ἐπιτροπήν, ἵνα ἔξετάσῃ τὰ θυματία τῶν ὡς τυφλῶν δρῶντων, οἵτινες ὑπεβλήθησαν εἰς τὸν οὕτω καλούμενον ζωικὸν μαγνητισμόν. Πάσταν αἱ ἀξιώσεις ὅμως αὐτῶν διελύθησαν· οὔτε μαγνητισμὸς ὑπῆρχε οὔτε οἰαδῆποτε δύναμις δευτέρας δράσεως. Ἡ σχετικὴ ὅμως ἔκθετις ἡμετερητήθη. Τότε δὲ διδάκτωρ Μπουρδὲν προσήνεγκε βραχεῖον 3,000 φράγκων εἰς πάντα ὑποβάθτην ἢ ἄλλον, δοτις θὰ ἴδυντα νόματος ἀναγνωσθῇ ἀνευ τῆς γρήσεως τῶν ὄφθαλμῶν αὐτοῦ. Ἐξ ὑποψήφιων ἐκ διαφόρων μερῶν τῆς Γαλλίας ἐπαρουσιάσθησαν πάραυτα, διύτε δὲ ζωικὸς μαγνητισμὸς καὶ ἡ ὑπνοβάσια ἦσαν τότε ἐπιδημικά. Τότε νέα διωρίσθη ἐπιτροπὴ καὶ νέαι ἐπῆλθον ἀπότυχα. Αἱ δοκιμαὶ ἔξηκολούθησαν μέχρι τοῦ 1840, ὅτε κατὰ τὴν ληξίν σειρᾶς διενῶν ἀποτυχιῶν καθ' ἄκ τὰ τεγχάσματα ἐκάστου τῶν ὑπερόχους δυνάμεις ἀξιούμενων ἀπεκαλύψθησαν, ἢ ἀκαδημία ἀπεφάσισε νὰ μὴ λαβῇ πλέον ὑπὸ δόψεις οἰανδῆποτε ἀνακοίνωσιν, ἀναγουσένην εἰς τὴν ἀπάτην ταύτην καὶ τιμωρίαν, ἥτις ἔφερε τὰ ὄντα κατὰ ζωικὸς μαγνητισμὸς καὶ διορατικότης (clairvoyance). Ταῦτα συνέβησαν καὶ τῷ στρ. Ιακώβῳ Σίμψων, δοτις μετὰ εἰκοσαετίαν, ὅτε παραπλήσιαι ἀξιώσεις διετυπώντο ἐν τῷ ἡνωμένῳ βασιλείῳ τῆς Μεγάλης Βρετανίας καὶ Ἰρλανδίας καὶ ὅτε οἱ ὑπνοβάται καὶ οἱ διορῶντες καὶ οἱ τὰς σκέψεις ἀνακαλύπτοντες κατελάμβανον ἐκ νέου τὴν σκηνήν, προσέφερε γραμματίον 500 λιρῶν, δπερ ἔχεισεν ἐν κιβωτίῳ καὶ ἔθηκεν ἐπὶ θρανίου, εἰς πάντα δοτις θ' ἀνεγίνωσκε τὸν ἀριθμὸν, ὃς εὑρίσκετο ἐν τῷ κιβωτίῳ. Οὐδεὶς ἤξιόσειν ὅμως τὴν πρόσκτησιν τοῦ πεντακοσιολίρου γραμματίου. Τὸ παραπλήσιον πείραμα τοῦ κ. Λαμπουσέρ μετὰ τοῦ ἀνιγνεντοῦ τῶν σκέψεων Μπίσοπ εἶναι νεώτατον, ἀλλ' ἔξετελέσθη ὑπὸ δρους ξίττων αὐτηρούς καὶ ὑπὸ προσώπου, αἱ ἀξιώσεις τοῦ δρούσου καίπερ μεγάλως τὴν προσοχὴν ἐφελκυσάμεναι, ἦσαν πλέον ἡ ἀσυνήθως ἀποτοπι.

Ἐξετάσωμεν, τέλος, ἔποιψίν τινα τῆς ἐπιρροῆς τῆς ὑποβολῆς, ἥτις ὡς πιθανὸς κοινωνικὸς κινδυνός ἐφειλκύσατο τὴν προσοχὴν νομομαθῶν καὶ ιατρῶν — τὴν ἐπιρροὴν τῆς ἀναβαλλούμενης ὑποβολῆς. Ἀπεδείχθη ὅτι ὑπνωτιζόμενός τις οὐ μόνον ἐκτελεῖ ἀσυναισθήτως ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τῆς ὑποβολῆς πράξεις ἐπικινδύνους εἰς τε ἀσυτὸν καὶ εἰς ἄλλους καὶ κακούργους καθ' ἔκατας, ὡς κλοπάς, ἔξασκησιν βίας καὶ τὰ τοιαῦτα, ἀλλ' ὅτι ἔνιοι — ὑπάρχουσι δὲ λόγοι νὰ πιστεύωμεν τοῦτο — δύνανται νὰ δεχθῶσιν ὑποβολήν, ἐνέχουσαν γρονικὸν τὶ στοιχεῖον. Δύναται τις νὰ εἴπῃ π. Κ. εἰς τοιοῦτον: «Οκτὼ ἡμέρας ἀπὸ τῆς σήμερον, ἐν δεδομένῳ γρονικῷ διαστήματι θὰ διοστρέψῃς εἰς τὴν ὑπνωτικὴν κατάστασιν, θὰ μεταβῆς εἰς ὕρισμένην τινὰ θέσιν, θὰ κλέψῃς τοιοῦτο ἢ τοιοῦτο ἀντικείμενον ἢ θὰ προσβάλῃς τοῦτο ἢ ἔκεινο τὸ πρόσωπον καὶ δὲν θὰ ἐνθυμῆσαι τίς σοὶ ἔδωκε τὰς ὁδηγίας ταύτας». Αὐταὶ εἰσιν αἱ ἀκραι περιπτώσεις τοιοῦτο

δέ τι ἀποτελεῖ καταπληκτικὴν καὶ κινδυνώδη ἀνάπτυξιν τῆς ἐπιρροῆς τῆς ὑποβολῆς ἐπὶ τοῦ ἔξησκημένου καὶ πρακτικοῦ ὑπνωτιζομένου, ἥτοι ἐπὶ τοῦ προσώπου, ὅπερ ἔξι εἶσες παρέδιδε τὴν θέλησιν αὐτοῦ καὶ ἀπέβανεν ὑπόδουλον ἄλλων.

Ο ἔγκεφαλος, ὡς ὄργανον τῆς διανοίας, εἶναι τότον περίπλοκος, ὃστε ἀδυνατοῦμεν νόμιμην ἀποπειραθόμεν τὴν πλήρη ἐρυηνέαν τοῦ μηχανισμοῦ τῆς λειτουργίας ταύτης· ἀλλ' ὑπάρχουσι γεγονότα, ἐντὸς τῶν δρίων τῶν συνήθων ἡμῶν γνώσεων, παρέχοντα μῆτον τινὰ καὶ διὰ τοῦτο. Ὅπάρχει χρονικὸν στοιχεῖον ἐν πάσαις ταῖς τῶν νεύρων καὶ ταῖς τοῦ ἔγκεφαλου ἐνεργείαις. Κοινότατον εἶναι τὸ νὰ κατακλίνηταις λέγων καθ' ἔαυτόν: «Θὰ ἐγερθῶ τῇ 5η 5η ὥρᾳ τῆς πρωΐας, διότι ὁφείλω νὰ προφάσω τὴν δεῖνα ἀμαξοστοιχίαν». Τοῦτο εἶναι κοινότατον παράδειγμα ἀναβαλλούμενης ὑποβολῆς, διενεργουμένης ἐν στιγμῇ ὑπόδειγματι πρὸ ἴκανῶν ὥρων. Ἐν τῇ περιπτώσει τῶν ἐνεργειῶν τοῦ νευρικοῦ συστήματος συνταρακτικὴ προσβολὴ ὑπὸ πυρετοῦ ἐπανέργεται κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν καθ' ἔκαστην τρίτην ἢ τετάρτην ἡμέραν. Ἡ αἰσθησις τῆς πείνης εἶναι περιοδική, ἀναλόγως τῆς περὶ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος ἢ δειπνού συνθείας. Ἡ περιοδική, γρονιμετρική καὶ ἀκούσια λειτουργία τοῦ νευρικοῦ συστήματος εἰσάγεται εἰς τὸν ὑπνωτισμόν. Ὅπάρχουσιν ἀλλα πολυπλοκώτερα παραδείγματα γρονικοῦ στοιχείου ἐν ταῖς ἐνεργητικαῖς καὶ παθητικαῖς ἐνεργείαις τοῦ ἔγκεφαλου. Ὅπάρχουσι δύο ἢ τρεῖς αὐθεντικάταται περιπτώσεις καθ' ἃς προσωπα εἰρήνησαν ζωντανά δύο διάφορα εἰδῆ ζωῆς, μετὰ διαφόρων διανοητικῶν γαρακτήρων καὶ διαφόρου ἱκανότητος ἐν κανονικοῖς γρονικοῖς διαστήμασι κατὰ τὴν διέρκειαν τοῦ ἔτους, οὐδὲν γινώσκοντα καὶ οὐδὲν ἐνθυμούμενα κατὰ τὴν μίαν περίοδον ἐκ τῶν δύο ἐσκέπτοντο ἢ ἐπραττον κατὰ τὴν ἄλλην. Πιοτέρα τῶν δύο τούτων θεωρητέα ὡς ἡ δυαλή κατάστασις τῆς λειτουργίας τοῦ ἔγκεφαλου καὶ ποτέρα ἡ ἀνώμαλος ἡ ὑπνωτική, τοῦτο δυσχερῶς δύνανται νὰ καθορισθῶν. Ἡ ἀναπόλησις ὅμως τῶν γεγονότων τούτων ἀρκεῖ νὰ καταδεῖξῃ ὅτι ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ γρονικοῦ στοιχείου ἐν τῇ ἀναβαλλούμενῃ ὑποβολῇ οὐδὲν ἔχει τὸ ὑπερφυσικόν, οὐδὲ συνεπάγεται τὴν εἰς τὸ ἀτομον παρογκήν νέων δυνάμεων καὶ ἀποτελεῖ ἀπλῶς τὴν ἐν προκεχωρημένῳ καὶ λίαν ἀνεπτυγμένῳ βαθύφῳ εἰσαγωγὴν ὑπνωτισμοῦ λειτουργικῆς ἐνεργείας, φυσικῆς κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἡττον ἐν πάσῃ τοῖς ἔγκεφαλοις.

Οὐκ ἀσχετον πρὸς τὴν ἀνωτέρω, ἡγούμενα τὴν ἐσχάτως γενομένην ὑποβολὴν νομοσχέδιον ἐν Νέα Σύρκη πρὸς τεριορισμὸν τῆς χρησιμοποιήσεως τοῦ ὑπνωτισμοῦ. Τὸ νομοσχέδιον τοῦτο τιτλοφροεῖται: «Νόμος πρὸς παρακώλυσιν τῆς δημοσίᾳ τελέσεως πειραμάτων ὑπνωτισμοῦ καὶ τῆς διενεργήσεως ὑπνωτισμοῦ θυρηοῦ» οἰσοδῆποτε ἄλλου, ἔξαιρέσει τῶν ἀρμόδιων δικαιαιουμένων πρὸς τοῦτο ιατρῶν. Τὸ νομοσχέδιον τοῦτο περιλαμβάνει τὰ ἔπιζης χρόνων:

- 1) Παράνομον ἔσται διὰ πρόσωπον, ἔξαιρέσει τῶν νομίμων δικαιαιουμένων πρὸς τοῦτο ιατρῶν, νὰ τελῇ κατὰ τὴν διάρκειαν διαλέξεων πρὸς σπουδαστὰς τῆς ιατρικῆς ἢ ἐνώπιον ἐπιστημονικῶν σωματείων, πειράματα ὑπνωτισμοῦ δημοσίᾳ.
- 2) Παράνομον ἔσται διὰ οἰσοδῆποτε πρόσωπον, ἔξαιρέσει ιατροῦ νομίμων δικαιαιουμένου πρὸς τοῦτο, νὰ ὑπνωτιζῇ ἄλλο πρόσωπον.
- 3) Πᾶν πρόσωπον παραβιάζον εἴτε τὸ ἐν εἴτε τὸ ἄλλο τῶν ἀνωτέρω χρόνων τοῦ νόμου τούτου θεωρηθήσεται ἔνοχον πλημμελήματος.

Πάντες οἱ ιατροὶ τῆς πολιτείας τῆς Νέας Σύρκης θὰ ὑπεστήριξον, κατὰ τὴν γενικήν προσδοκίαν, τὸ νομοσχέδιον τοῦτο.

Η ΛΕΓΕΩΝ ΤΗΣ ΤΙΜΗΣ.

Ολίγοι γινώσκουσιν ἐπακριθῶς τὶ πράγματι εἶναι ἡ «λεγεών τῆς τιμῆς» η τοσοῦτον προσφιλήν τῇ καρδίᾳ ἐκάστου τῶν Γάλλων. Ἐν Αγγλίᾳ π. κ. οὐδὲν ὑπάρχει καθ' ὅλον ληρίαν ἀνταποκρινόμενον πρὸς αὐτήν, δυνατὸν ὅμως νὰ σγηματίσῃ τις ιδέαν τῆς ἡξίας, ἢν τὸ ἡξίω-